

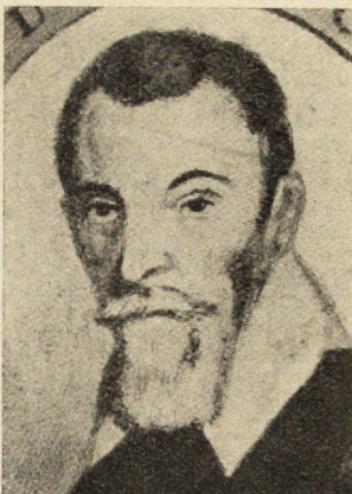
вото за постройка на канала, презъ революцията той остава безъ служба, но благодарение на пенсията, опредѣлена му отъ „Орга сомиѣ“, той прекарва живота си безъ да изпадва въ голѣма нужда. Известно време е бил инспекторъ въ консерваторията, нодава оставката си, чувствуващи се неподготвѣнъ теоретически за този постъ. Отъ десетъ опери на М. („Измаменія съдия“, „Не се сѣтилъ никакъ“, „Царь и фермие-рѣтъ“, „Звучащия островъ“, „Бѣглецъ“, „Добре използваната среща“, „Хубавата Арсена“ и др.) — най-голѣмъ успѣхъ е имала „Феликсъ“ или „Намѣреното дете“, следъ което престава съвсемъ да пише. Надаренъ съ голѣма мелодическа изобретателност и необикновено чувство за театралност, М. създава ценни творения въ областта на комическата опера, на която той, въ Франция, е единъ отъ първосъздателитѣ.

Монстръ, фр. monstre = голѣмъ, грандиозенъ. М.-концерти се наричатъ такива, въ които участвуватъ голѣмъ брой, необикновено много изпълнители, като напр. дадения презъ 1869 въ Бостонъ концертъ, въ който сѫ участвували 10,000 пѣвци и 1,000 инструменталисти.

Монтаняна, Доменико — Montagnana, Domenico — маѣсторъ-строителъ на цигулки отъ Кремона, въ първата половина на XVIII в. — ученикъ на Страдивари. Особено високо се ценятъ виолитъ и виолончелитъ на М. Често негови инструменти сѫ били продавани подъ чуждо име — най-често на Гварнери, Бергонци и др.

Монтеверди, Клаудио — Monteverdi, Claudio — велики компонистъ, единъ отъ създателитѣ на новия музикаленъ стилъ, род. 15 май 1567 въ Кремона, умр. 29 ноемв. 1643 въ Венеция, ученикъ по композиция на Маркъ Антонио Индженери, пѣвецъ и виолистъ въ двора на херцога отъ Мантуа, после неговъ капелмайсторъ, 1613 — такъвъ на „Св. Марко“ въ Венеция, до края на живота си. Още въ първите си творби — мадrigали, канционети и др. — М., синтезирали постиженията на времето, показва безелитъ на едно новаторство въ областта на хармонията — на първа линия чрезъ

напускането на църковнитѣ гласове и употребата на съвременитѣ *dur* и *moll* тоналности, свободно въвеждане на дисонанси, (доминантъ септимовъ акордъ и др.). Истинската голѣма заслуга на М. е въ

Клаудио Монтеверди

областта на музикалната драма, кѫдето създаденото отъ него прави цѣла епоха. 1607—08 се явяватъ първите две негови опери: „Орфей“ и „Ариана“ — предвещаващи му голѣми успѣхи — последвани отъ цѣла редица, въ които той отива далеко отъ онова, що бѣха създали флорентинците въ областта на музикалната драма — съ нейната еднообразна м. лодия, имаща за основа Григорианското пѣнне, сухата декламация и съвсемъ бедеъ съпроводъ. М. създава една сърдечност и разнообразие въ пѣвческата част, употребявайки ариозото, и обръща особено внимание на инструменталната — съпроводътъ, който той обогатява съ употребата на повече инструменти, придавайки имъ известенъ индивидуаленъ характеръ — изобщо създава, въ едри черти, белезитъ на „патетичния оперенъ стилъ“. Чрезъ намекването и набелязването на признаците на една инструментация въ съпроводъ, М.